

2015

2016

Άλλο ένα ταξίδι στον κόσμο της μόδας...!

Ερευνητική εργασία Β Τάξης Α Τετραμήνου

2ο ΓΕΛ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ

ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

Μόδα στο Βυζάντιο

Στην βυζαντινή εποχή συναντάμε τους άνδρες με χιτώνες, σαν φουστάνια φαρδιά, με μια ζώνη σφιχτά δεμένη στη μέση τους, που φτάνει σε άλλους μέχρι τα γόνατα και σε άλλους μέχρι κάτω στον αστράγαλο. Το μήκος του χιτώνα εξαρτιόταν συχνά από την ασχολία του κάθε ανθρώπου. Για παράδειγμα ο πολεμιστής φοράει κοντό χιτώνα κάτω από τον μεταλλικό θώρακά του. Κοντό, μονόχρωμο χιτώνα, δεμένο με ένα σκοινί στη μέση, φοράνε και άλλες φιγούρες στις εικόνες· είναι απλοί άνθρωποι, αγρότες, που κάνουν διάφορες εργασίες και χρειάζονται άνετα ρούχα για να έχουν ελευθερία κινήσεων. Αντίθετα, οι περισσότεροι άγιοι φοράνε, μακρύ χιτώνα όπως φορούσαν οι Βυζαντινοί στις γιορτές ή όσοι ανήκαν σε ανώτερες κοινωνικές τάξεις.

Χιτώνες φοράνε και οι γυναίκες, αλλά πάντα μακριούς, με επίσης μακριά, φαρδιά μανίκια που καλύπτουν τελείως τα χέρια, μια και την εποχή εκείνη η γυναίκα έπρεπε να κρύβει το σώμα της, αλλιώς θα τη θεωρούσαν ανήθικη.

Πάνω από τον χιτώνα φοράνε άλλα πρόσθετα κομμάτια ύφασμα που είτε πέφτουν ελεύθερα επάνω τους, όπως είναι ο μανδύας που στηρίζεται στους ώμους και στερεώνεται μπροστά με μια καρφίτσα (πόρπη), είτε είναι σαν μακρύ γιλέκο, είτε σαν παλτό. Οι γυναίκες ρίχνουν επάνω τους εσάρπες και μακριές μαντήλες που πάντα καλύπτουν και το κεφάλι τους. Πολύ λίγες γυναικείες μορφές είναι με γυμνό κεφάλι («ασκεπείς») και λυτά μαλλιά.

Σε κάποιες ανδρικές μορφές μπορεί να δούμε κάτω από τον μανδύα να φοράνε μακριά εσώρουχα, μάλλινα ή βαμβακερά, τα οποία κάλυπταν τα πόδια από τη μέση μέχρι και κάτω από τους αστραγάλους. Ειδικά στους αγρότες που ο χιτώνας τους είναι κοντός, αυτά τα εσώρουχα ξεχωρίζουν από κάτω σαν τα δικά μας τα παντελόνια. Σε άλλους βλέπουμε ψηλές κάλτσες, ενώ οι στρατιωτικοί προστάτευαν τις κνήμες τους με περικνημίδες. Όσοι είχαν το κεφάλι καλυμμένο (όχι πολύ συνηθισμένο αυτό), φορούσαν εφαρμοστά καπέλα, σαν σκουφιά.

Βέβαια, ο Αυτοκράτορας, τα μέλη της οικογένειάς του και όλοι όσοι ήτανε μαζί του στο παλάτι, διέθεταν τις πιο εντυπωσιακές ενδυμασίες. Μάλιστα, η χρήση μιας βαφής με βαθύ κόκκινο (ή κάπως βιολετί) χρώμα που ονομάζεται **πορφύρα**, και την έβγαζαν από ένα είδος κοχυλιού, πολύ σπάνιου, ήταν προνόμιο μόνο του βασιλιά. Γενικά, όσο πιο μεγάλη κοινωνική θέση και χρήματα είχε κάποιος, τόσο πιο ωραίες φορεσιές διέθετε, με αποτέλεσμα η ενδυμασία στο Βυζάντιο να είναι διακριτικό σήμα της καταγωγής, του αξιώματος, της κοινωνικής τάξης, του επαγγέλματος και της ασχολίας του κάθε ανθρώπου.

Τα χρώματα των ρούχων των Βυζαντινών ήταν ζωηρά, γαιώδη, μια και προέρχονταν από φυσικά υλικά, όπως: καφέ, ώχρα (κιτρινωπό – μουσταρδί), πράσινο, σταχτί. Το λευκό συμβόλιζε την αγνότητα, αλλά και τη σεμνότητα, συμβολισμός που έχει διατηρηθεί ως τις μέρες μας με το λευκό που φοράνε οι νύφες. Αντίθετα, το μαύρο ήταν χρώμα της στενοχώριας· το φορούσαν οι γυναίκες και οι άντρες όταν είχαν χάσει δικό τους αγαπημένο άνθρωπο, καθώς και οι κληρικοί και όσοι είχαν επιλέξει τον μοναχικό βίο (καλόγριες, καλόγεροι) επειδή πενθούσαν για τις αμαρτίες του κόσμου, αλλά και επειδή είχαν αφιερωθεί στον Θεό και είχαν απαρνηθεί τις χαρές των κοσμικών.

Σε όλη τη διάρκεια της Βυζαντινής περιόδου, οι εκκλησιαστικοί συγγραφείς κατέκριναν τη χρήση [ψιμυθίων](#) (υλικών για μακιγιάζ), περίτεχνων κομμώσεων, κοσμημάτων και πολυτελών ενδυμάτων. Η επίμονη επανάληψη τέτοιων επικρίσεων, όμως, μαρτυρεί τη συνεχή αγάπη και των Βυζαντινών για καλλωπισμό, που είχε κληρονομηθεί από τη ρωμαϊκή εποχή.

Ωστόσο, η ανάγκη για την φροντίδα της εξωτερικής ομορφιάς δεν ήταν δυνατό να απαλειφθεί, όσο κι αν στηλιτεύονταν οι ακρότητες, δεδομένου ότι η υγεία και η ομορφιά ήταν έννοιες που την περίοδο εκείνη αλληλοκαλύπτονταν. Τα σωζόμενα κοσμήματα, ενδύματα, εργαλεία για το βάψιμο και τα δοχεία των αρωμάτων εκφράζουν με σαφή τρόπο το ενδιαφέρον που έδειχνε η Βυζαντινή κοινωνία για τον στολισμό και την κόσμηση.

Η κόμη, τα μαλλιά ή μαλλίτζια, όπως τα έλεγαν οι Βυζαντινοί, αποτελούσε ένα από τα κύρια στοιχεία της εξωτερικής εμφάνισης. Όποιος είχε ίσια μαλλιά ονομαζόταν απλόθριξ, αυτός με φυσικά σγουρά μαλλιά σγουρός ή κατσαρός, ενώ αυτός που είχε πυκνά μαλλιά φουντομάλλης. Ανάλογα με το χρώμα της τρίχας, υπήρχαν οι μελαχρινοί ή καράμαλλοι και οι ξανθοί ή χρυσόμαλλοι ή χρυσοκέφαλοι. Το ξανθό χρώμα στα μαλλιά ήταν δείγμα ομορφιάς, γι' αυτό έβρισκαν διάφορα μέσα για να τα ξανθαίνουν. Όσοι είχαν μακριά μαλλιά τα χτένιζαν με διάφορους τρόπους, ώστε να μην θεωρούνται άκομψοι: χυτά στον ώμο ή μαζεμένα ψηλά στην κορυφή της κεφαλής, τα μαλλιά πλέκονταν ή κατσάρωναν. Το κατσάρωμα των μαλλιών γινόταν αφού τα άλειφαν με λάδι ή ειδικές αλοιφές και με τη χρήση ζεστού σίδερου ή με το τύλιγμα των βοστρύχων γύρω από καλάμια.

Οι άντρες δεν παρέλειπαν να φροντίζουν τα μαλλιά τους. Ανάλογα με την καταγωγή τους, την κοινωνική θέση και την οικονομική τους άνεση είχαν τα μαλλιά τους κοντά.

Οι γυναίκες ασχολούνταν με την εξωτερική τους εμφάνιση και ειδικότερα με τα μαλλιά και το χτένισμά. Οι Βυζαντινές είχαν κατά κανόνα μακριά μαλλιά που τα χτένιζαν σεμνά, ώστε να συγκρατούνται πίσω στον αυχένα. Άλλες φορές τα έπλεκαν κοτσίδες, στις οποίες συνήθιζαν να παρεμβάλλουν και χρωματιστές ή χρυσές κορδέλες ή τα άφηναν να πέφτουν ελεύθερα στους ώμους, ιδίως τα νεαρά

κορίτσια. Δεν ήταν άγνωστο το κατσάρωμα των μαλλιών και το δέσιμό τους σε κότσο, ενώ σπάνιες μαρτυρίες μιλούν για πρόσθετες πλεξούδες, ιδίως ξανθές. Το βάψιμο των μαλλιών ήταν συνηθισμένη πρακτική: κατά το έθιμο, φαίνεται ότι η νύφη έβαφε τα μαλλιά της κόκκινα την παραμονή του γάμου της. Όταν έβγαιναν εκτός σπιτιού, οι γυναίκες φορούσαν απαραίτητως μαντήλι στο κεφάλι, από λευκό ύφασμα ή δίχτυ, πάνω από το οποίο τυλιγόταν το [μαφόριο](#)☐, το οποίο όφειλαν να φορούν όλες οι γυναίκες για σεμνότητα και ευπρέπεια. Η στέρηση των μαλλιών θεωρούνταν γενικά δείγμα ατίμωσης. Οι γυναίκες κούρευαν τα μαλλιά τους σε ένδειξη πένθους ή από τιμωρία λόγω ηθικού παραπτώματος. Οι υπερβολικές και, συχνά, ακραίες εικονίζονται σε επίσημα πορτρέτα με απλές κοτσίδες κάτω από τα βασιλικά διαδήματα.

Στις γυναίκες άρεσε ιδιαίτερα να ασχολούνται με την περιποίηση και τον καλλωπισμό του προσώπου τους, χρησιμοποιώντας διάφορα υλικά για τον καθαρισμό, τη θρέψη και την καλή όψη της επιδερμίδας τους. Οι Βυζαντινές ξύριζαν ή έβγαζαν τις τρίχες του προσώπου με μικρές λαβίδες και μακιγιάρονταν με τρία χρώματα, άσπρο, μαύρο και κόκκινο.

Ο στολισμός εκφράζεται ιδιαίτερα στον τομέα των κοσμημάτων. Τα κορίτσια και οι γυναίκες φορούσαν συχνά κοσμήματα, ωστόσο και οι άντρες είχαν ιδιαίτερη εκτίμηση για ορισμένα στολίδια, κυρίως δακτυλίδια και ζώνες. Εκτός από τα χρυσά και αργυρά κοσμήματα, που συχνά έφεραν πολύτιμους λίθους και μαργαριτάρια για τους βασιλείς και την αριστοκρατία, υπήρχαν και κοσμήματα κατασκευασμένα από απλούστερα υλικά, όπως ήταν ο σίδηρος, ο χαλκός και το γυαλί. Υπήρχαν όλα τα είδη κοσμημάτων που γνωρίζουμε σήμερα: σκουλαρίκια, αλυσίδες, περιδέραια, βραχιόλια, περικάρπια κ.ά. Υπήρχαν κοσμήματα για τον αγκώνα, τα λεγόμενα αγκωνάρια, ή για τα πόδια, οι λεγόμενες περισκελίδες. Από τα πιο αγαπημένα είδη κοσμημάτων ήταν αναμφίβολα το δαχτυλίδι που φοριόταν από άνδρες και γυναίκες.

ΜΟΔΑ ΣΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Ο 14^{ος} και 15^{ος} αιώνας ήταν η αρχή αυτού που λέμε μόδα. Η ενδυμασία των ανθρώπων διέφερε ανάλογα με την κοινωνική τάξη στην οποία ανήκε ο καθένας. Στο παρελθόν τα ρούχα της μιας γενιάς δεν διέφεραν και πολύ από τα ρούχα της προηγούμενης. Οι πρίγκιπες και οι ευγενείς φορούσαν πολυτελή ρούχα, ενώ οι χωρικοί σκληρά και άκομψα. Το στυλ των ρούχων, τα παπούτσια και τα καπέλα ποίκιλλαν, καθώς οι άνθρωποι ντύνονταν για να δείξουν την εκκεντρικότητά τους. Τα ρούχα του 14^{ου} αι. ήταν πολύ πιο εφαρμοστά απ' ό,τι πριν. Άρχισαν να χρησιμοποιούν κουμπιά στο μπροστινό μέρος και στα μανίκια. Οι άνδρες φορούσαν ρούχα φοδράρισμα στο στέρνο, για να φαίνονται εύσωμοι και δυνατοί. Οι ζώνες εφάρμοζαν χαλαρά στους γοφούς.

Κατά το 15^ο αι. οι ανδρικοί χιτώνες, ήδη για μερικούς κοντοί και άσεμνοι, έγιναν ακόμη πιο κοντοί φτάνοντας μόλις κάτω από την μέση, και ορισμένοι νέοι τους φορούσαν χωρίς τίποτα από πάνω. Τα μπούστα των γυναικείων φορεμάτων έσφιγγαν με κορδόνια κι εφάρμοζαν στενά στο σώμα.

Στο Μεσαίωνα, το μακιγιάζ είναι πολύ απαλό και διάφανο, χωρίς καθόλου ένταση και σκοπό είχε να προβάλλει μόνο τη φυσική λάμψη του ατόμου. Η προσεγμένη εμφάνιση θεωρούνταν αμαρτία και απαγορεύονταν, τουλάχιστον για τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα. Το μακρόστενο πρόσωπο χωρίς γωνίες θεωρούνταν ιδανικό, γιατί το ύψος του μετώπου προσέδιδε πνευματικότητα. Τα **μαλλιά** τραβιόνταν προς τα πίσω ή αποτριχώνονταν για την επίτευξη αυτού του στόχου. Τα **φρύδια** αποτριχώνονταν τελείως, ή σχημάτιζαν λεπτή γραμμή για τον ίδιο στόχο. Το **χρώμα του δέρματος** ήταν διάφανο-λευκό. Οι μαυρισμένες γυναίκες θεωρούνταν χαμηλότερης κοινωνικής τάξης. Για δέρμα λευκό φορούσαν μπογιά μολύβδου που διαλυόταν στο νερό ή πούδρα. Συχνά προκαλούσαν αιμορραγία στον εαυτό τους για να πετύχουν τη χλωμή επιδερμίδα. Η πούδρα ήταν δηλητηριώδης και αρκετές γυναίκες έχασαν τη ζωή τους. Τα **μάτια** τονίζονταν ελαφρά σε αμυγδαλωτό σχήμα, ενώ **βλεφαρίδες** ήταν σχεδόν ανύπαρκτες. Τα **χείλη** και τα **μάγουλα** ήταν ελαφρά χρωματισμένα. Πιο έντονο μακιγιάζ έκαναν οι γυναίκες ελευθέρων ηθών.

Μόδα την δεκαετία του 20-30

Η δεκαετία αυτή σηματοδοτεί την επιθυμία της γυναίκας να ανεξαρτητοποιηθεί. Οι γυναίκες απέκτησαν ασχολίες όπως το να καπνίζουν, να βγαίνουν αργά το βράδυ, να χορεύουν τσάρλεστον κ.α. Εκείνη την εποχή οι γυναίκες ξόδευαν τα δικά τους χρήματα και κόβουν τα μαλλιά τους καρέ. Οι κορσέδες καταργήθηκαν και τα ρούχα απέκτησαν πιο άνετες και φαρδιές γραμμές. Τα πλεκτά μαγιό είναι αποδεκτά στην παραλία και το 1925 η γραμμή ανεβαίνει μέχρι το γόνατο. Τα φορέματα είναι διαφανή ενώ οι φούστες έχουν πιέτες και είναι διακοσμημένες με φιόγκους, λουλούδια και χάντρες. Αυτή ήταν περίοδος αναγέννησης της μόδας και σχεδιάστριες όπως η Κοκός Ανέλ λάνσαραν για πρώτη φορά το παντελόνι.

Μόδα την δεκαετία του 40

Ο β' παγκόσμιος πόλεμος βάζει τη μόδα σε δεύτερη μοίρα. Οι πρώτες ύλες γίνονται δυσεύρετες, αφού χρησιμοποιούνται αποκλειστικά και μόνο για τον εξοπλισμό του πολέμου. Το κόστος των υφασμάτων αυξάνεται και η μόδα παίρνει πιο στρατιωτικό και επιβλητικό look. Οι ώμοι είναι τονισμένοι με ελαφριές βάτες, όχι μόνο στα ταγιέρ αλλά και στα φορέματα. Όλα αυτά μέχρι το 1947 όπου ο Christian Dior κάνει την επανάσταση και δημιουργεί το νέο look. Η βασική σιλουέτα, γνωστή και σαν

γραμμή Α είναι κωνική, τονίζει τη μέση, έχοντας φυσικούς ώμους, ενώ το μήκος της φούστας παίζει από τα μέσα του γονάτου μέχρι τα μέσα της κνήμης. Τα υφάσματα που χρησιμοποιούνταν ήταν ο ταφτάς, το βελούδο, η μουσελίνα και το σατέν.

Οι φούστες κλοσάρουν ελαφρά και είναι πάντα με μάκρος λίγα εκατοστά πάνω από το γόνατο Κυριαρχούν τα μικρά εμπριμέ και οι δίχρωμες σε ασπρόμαυρο Φορέματα που δένουν γύρω από τη μέση, φορέματα με τονισμένη μέση και βάτες. Μπλούζες που κουμπώνουν σαν πουκάμισο, γυναικεία ταγιέρ σε αρρενωπή γραμμή, πιέτες στις φούστες, στενές ίσιες φούστες που συνδυάζονται με μικροσκοπικά πουλόβερ. Επίσης χρησιμοποιούσαν μεγάλες καπελίνες, καπέλα με voile από δίχτυ ή δαντέλα που σκιάζουν το πρόσωπο αλλά και μπερέδες. Γάντια και τσάντες που κρέμονται από τον ώμο. Τα παπούτσια είναι πέδιλα, με χοντρά τακούνια ή διπλές σόλες και φοριούνται με κοντά καλτσάκια. Καρφίτσες. Τα φρύδια είναι φυσικά αλλά τονισμένα, ελαφριά μάσκαρα, μολύβι και χείλη απαλά σε ροζ αποχρώσεις. Επίσης οι γυναίκες έβαφαν τα πόδια τους για να δώσουν την αίσθηση του καλσόν, δημιουργώντας ακόμα και τη ραφή πίσω με μαύρο μολύβι. Τα μαλλιά είναι μέχρι το μήκος των ώμων, σγουρωμένα, λιτά ή σε κότσο

Μόδα την δεκαετία 50.

Ίσως η πιο κολακευτική δεκαετία για την γυναίκα. Οι γραμμές ακολουθούν το κορμί τονίζοντας τα ωραιότερα σημεία του σώματός τους. Πέρα από τις haute couture δημιουργίες το καθημερινό ρούχο γίνεται όλο και πιο εύκολο και πρακτικό. Το μάκρος ξεκινάει κάτω από το γόνατο και καταλήγει στη μέση της γάμπας. Το 1957 η μόδα υιοθετεί τη γραμμή σάκος την οποία λανσάρει ο Yves Saint Laurent που δουλεύει για το Dior. Οι ώμοι είναι χαλαροί, κυριαρχεί η λαιμόκοψη και συνδυάζεται με περίεργα γεωμετρικά καπέλα. Το 1958 η γραμμή πάλι αλλάζει και η σιλουέτα γίνεται τραπέζιο. Τα μανίκια είναι τρία τέταρτα και οι ώμοι φαρδαίνουν. Το τακούνι στιλέτο καθιερώνεται και ανακαλύπτεται η λύκρα κάνοντας επανάσταση στο γυναικείο εσώρουχο. Το φουρό φοριέται πάντα κάτω από φορέματα και τις φούστες δίνοντας όγκο.

Φορέματα σε γραμμή Α στράπλες για βραδινές εμφανίσεις κλος φούστες αμάνικα πουλόβερ που συνδυάζονται με ζακετάκια στο ίδιο χρώμα. Φορέματα με κόψιμο πουκαμίσου παλτό που τονίζουν στη μέση με ζώνες και βερμούδες. Υπάρχουν μεγάλες τσάντες ή μικρές κομψές μαντήλια στο κεφάλι πέρλες που αγκαλιάζουν το λαιμό και γυαλιά πεταλούδα. Απαραίτητα τα γάντια τα οποία ταιριάζουν αυστηρά με το παπούτσι, την τσάντα και το φόρεμα-ταγιέρ. Ζώνες που τονίζουν τη μέση. Κομψά πέδιλα ή λεπτά μυτερά με τακούνια. Βελούδινα καπέλα με ή χωρίς βέλος.

Τονισμένα φρύδια σε γραμμή τόξου eye-liner και μάσκαρα. Τα χείλη βάφονται σε αποχρώσεις κόκκινου και πορτοκαλί. Η βάση για το πρόσωπο είναι σε φυσικό τόνο

και το ρουζ πολύ απαλό. Μωβ μάσκα μπλε eye-liner και μπλε του πάγου-ασημί σκιά ή μάσκα στο χρώμα χαλκού με απαλή πράσινη σκιά ήταν μερικοί από τους συνδυασμούς που επικρατούσαν. Οι γυναίκες βάφουν τα μαλλιά τους, το ξανθό επικρατεί. Περιποιημένα μαλλιά σε vague ή σε κότσους μπανάνα ή μικρά σινιόν στην κορυφή του κεφαλιού.

Μερικοί από τους σχεδιαστές ήταν Ντίμης Κρίτσας, Valentino, Huber de Givenchy, Φιλήμονας.

Δεκαετία του 60

Σε αυτή τη δεκαετία η μόδα αντλεί έμπνευση με έναν τρόπο προφανώς αναρχικό από προτάσεις και τόπους διαφορετικούς. Χαρακτηριστικό της μόδας ήταν η απελευθέρωση από υποχρεώσεις και ταμπού. Η Αμερική βρίσκει τη μούσα της στο πρόσωπο της Jackie Kennedy και επιβάλλει ένα στυλ κλασσικής κομψότητας, με φορέματα, μέσω της ως το γόνατο, σε γραμμή Α με γεωμετρικά. Η Audrey Hepburn, όμως είναι αυτή που θα κάνει μύθο το μικρό μαύρο φόρεμα μέσω της συμμετοχής της στην ταινία *Breakfast at Tiffany's* (1961). Οι πιο σημαντικές καινοτομίες στη γυναικεία μόδα τη δεκαετία αυτή ήταν η εμφάνιση της μίνι φούστας και η καθιέρωση του γυναικείου παντελονιού.

Χαρακτηριστικές όμως <<αντιμόδες>> της εποχής ήταν αυτή των hippies και αυτή των ζητιάνων, η πρώτη εξέφραζε την αντίδραση σε μια καταναλωτική κοινωνία και η δεύτερη αντιπροσώπευε έναν εναλλακτικό τρόπο ενδυμασίας. Η μόδα των hippies επιβάλλει τζιν παντελόνια καμπάνα, κεντήματα και τρούκς στα ρούχα, κρόσσια, ξεβάμματα, ψυχεδελικά και γεωμετρικά σχέδια.

Παράλληλα όμως, εξίσου διαδομένα, ήταν τα ταγιέρ της Coco Chanel και τα φορέματα σε στυλ πριγκίπισσας. Αξιοσημείωτη είναι η εμφάνιση της μπότας στη γυναικεία υπόδηση και των φαρδιών παπουτσιών με τα περίεργα τακούνια.

Δεκαετία του 70

Στη δεκαετία αυτή γίνεται η επανάσταση της μόδας. Οι σταρ της rock πυροδότησαν την μανία για τα λούρεξ και το υπερβολικό γκλίτερ. Είναι η εποχή που κυριάρχησαν τα καυτά σορτς, οι πλατφόρμες που σπάνε τους αστραγάλους και τα πουκάμισα που εφαρμόζουν σαν γάντι, με τους γιακάδες τους όρθιους. Το disco style έκανε την εμφάνισή του την εποχή αυτή. Χαρακτηρίζεται από ελαστικά ρούχα, φανταχτερά χρώματα και γυαλιστερά υφάσματα. Οι συγκριτικά πιο συντηρητικές ή μεγαλύτερες γυναίκες φορούσαν μίνι φούστες και φορέματα με τονισμένη μέση. Ρα τζιν την εποχή αυτή ήταν ιδιαίτερα εφαρμοστά και σε συνδυασμό με τα δερμάτινα τα T-shirts με τις στάμπες και τα εκκεντρικά κουρέματα αποτελούσαν το επονομαζόμενο στυλ των Punk. Συνήθως συνδύαζαν τα ρούχα τους με κολιέ από χάντρες, παγιέτες, σατέν κολάν και τεράστιους κρίκους στα αυτιά. Τέλος τα παπούτσια τους ήταν

χοντροκομμένα με υπερβολικούς πάτους-πλατφόρμες και περίεργα τακούνια . Γενικότερα πρόκειται για την εποχή της απελευθέρωσης των γυναικών. Το μακιγιάζ τους περιελάμβανε ψεύτικες βλεφαρίδες, συνήθως φορούσαν μπλε ή πράσινες σκιές και lip-gloss. Προς το τέλος της δεκαετίας, η εμφάνιση του punk δίνει έμφαση στο έντονο eye-liner ,ενώ τα νύχια βάφονται μαύρα . Τα μαλλιά ήταν μακριά με χωρίστρα στη μέση , είχαν ανταύγειες ή ήταν permanent.Σε ότι έχει σχέση με την ανδρική μόδα , τα πουκάμισα συνήθως ήταν καρό ή ριγέ , τα σακάκια ήταν μεσάτα με στενούς ώμους και τα παντελόνια με στενό καβάλο και φαρδιά προς τα κάτω μέρος. Στα ανδρικά αξεσουάρ επίσης προστέθηκαν και οι τσάντες και οι άνδρες δεν φορούσαν πλέον τόσο συχνά γραβάτες αλλά προτιμούσαν τα κασκόλ και τα μαντήλια.

Δεκαετία του 80

Την περίοδο εκείνη εμφανές ήταν επίσης η ανάγκη των ανθρώπων για μια διαφορετική και ξεχωριστή εμφάνιση, η οποία αποτέλεσε και κριτήριο για την κοινωνική τους κατάταξη. Οι θηλυκές γραμμές επικράτησαν που αντιπροσωπευόταν από φούστες με ψηλή γραμμή ήρθαν σε αντίθεση με το rock στυλ που χαρακτηρίζετε από ολόσωμες φόρμες και αλυσίδες. Σε γενικές γραμμές στυλ από προηγούμενες δεκαετίες επανήλθαν και δημιούργησαν μία πολυσχιδή μόδα.

Τα φρύδια είναι φυσικά και παχιά το ρουζ και η πούδρα δίνουν την εντύπωση του ηλιοκαμένου δέρματος. Τα χείλη βάφονται σε έντονο κόκκινο ενώ οι σκιές παίζουν από γήινους σε έντονα χρώματα.

Οι γυναίκες τότε φορούσαν φούστες τύπου balloon,μίνι ,κολάν, ξεβαμμένα και σκισμένα τζίν ,μπουφάν τζίν ,κοντές ζακέτες, βάτες. Γκέτες , γάντια με κομμένα δάχτυλα , γάντια με δαντέλα. Φιόγκοι στα μαλλιά , στέκες , πολύχρωμα γυαλιά . Τεράστιες ζώνες , πλαστικά βραχιόλια , μακριά κολιέ .

Τα μαλλιά έχουν όγκο , οι φράντζες κρύβουν το πρόσωπο , ενώ η χρήση τζελ και λακ γίνεται καθημερινή συνήθεια .

Στην αντρική μόδα επικρατεί το παραδοσιακό κουστούμι , άνετο και κλασσικό . Τα παλτά και τα trench coat είναι πολύ διαδεδομένα την εποχή αυτή .

Δεκαετία του 90-2000

Η μόδα εμπορευματοποιείται . Πλέον τα ρούχα καλύπτουν όλα τα γούστα . Η ποικιλία και η απλότητα είναι δύο λέξεις που χαρακτηρίζουν αυτή τη εποχή .

Το μακιγιάζ έχει επιρροές από πολλές δεκαετίες . Κάθε γυναίκα προσαρμόζει το μακιγιάζ της στην προσωπικότητά της. Τα καλλυντικά από οίκους μόδας είναι γεγονός.

Τα ρούχα και τα αξεσουάρ της εποχής είναι τα gadgets της τεχνολογίας. Τα ρούχα της περιόδου είναι αθλητικά παπούτσια με γούστο και πάνινα παπούτσια σχεδιαστών ,φουσκωτά μπουφάν ,πορτοφόλια με αλυσίδες, φαρδιά παντελόνια, βαμμένα μαλλιά, μπλουζάκια με γυμνή την κοιλιά, μπλούζες με κουκούλα και τατουάζ.

Ερευνητή ομάδα:

Αποστολίδη Αντωνία
Γιαννακοπούλου Παναγιώτα
Δημήτρουλα Άννα
Ιωάννου Δημήτρια
Καραντζάς Λουκάς
Καραϊσκού Μαρία
Κατσιφής Γεώργιος
Κοντούνη Μαρία
Κυριακίδη Ελένη
Λιναρδούτσου Αγγελική
Μπαλτσιώτη Χριστίνα
Νικολίνα Όλγα
Παπαδόπουλος Παναγιώτης Βασίλειος
Παπαδοπούλου Γεωργία
Παπαδημητρίου Μαρία
Τσαμάτη Παρασκευούλα

Υπεύθυνη Καθηγήτρια:
Συλικιώτου Παναγιώτα